

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **J. E.**, zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2008, čj. OAM-329/LE-05-05-NV3-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2009, čj. 9 Ca 309/2008 - 47,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2009, čj. 9 Ca 309/2008 - 47, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím blíže uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný nepovolil žalobkyni vstup na území České republiky podle § 73 odst. 4 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadla žalobou k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“). Ten shora uvedeným usnesením věc podle § 7 odst. 6 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Praze, který je podle jeho názoru místně příslušný. V odůvodnění tohoto usnesení soud odkázal především na § 32 odst. 4 zákona o azylu, podle jehož druhé věty je k řízení o žalobě podané žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (žalobcem), který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (§ 73), místně příslušný Krajský soud v Praze.

[3] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž výslovně uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně uvedla, že § 32 odst. 4 zákona o azylu upravuje přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Ustanovení § 2 odst. 12 téhož zákona upravuje pojem rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž do tohoto pojmu nezahrnuje rozhodnutí o povolení či nepovolení vstupu na území podle § 46a či § 73 zákona o azylu. Městský soud tudíž přehlédl, že žaloba nesměřuje proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a proto věc nesprávně postoupil Krajskému soudu

v Praze. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že její posouzení ponechává na zdejšímu soudu. Dle jeho názoru se v daném případě nejedná o řízení ve věci mezinárodní ochrany, i když je problematika nepovolení vstupu na území ČR upravena v zákoně o azylu. Ve věci není stanovena zvláštní místní příslušnost soudu, neboť rozhodnutí o nepovolení vstupu na území není uvedeno v taxativním výčtu v § 2 odst. 12 zákona o azylu. Místně příslušným je proto Městský soud v Praze. Žalovaný proto navrhl, aby zdejší soud kasační stížnosti vyhověl, napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Kasační stížnost posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Právní otázkou místní příslušnosti soudu v případě žaloby proti rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky podané osobou umístěnou v přijímacím středisku na letišti v Praze - Ruzyni se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 15. 12. 2009, č. j. Nad 28/2009 - 33 (všechna zde cit. rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V něm konstatoval, že místně příslušným k projednání takové žaloby je Městský soud v Praze. V odůvodnění pak zejména uvedl, že rozhodnutím ministerstva ve věci mezinárodní ochrany se „*pro účely zákona o azylu rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, která jsou takto taxativně vymezena v § 2 odst. 12 zákona o azylu, tedy představují možná procesní vyústění řízení, jehož předmětem je posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto pod ně nelze podřadit jiná rozhodnutí, která výsledkem řízení o udělení mezinárodní ochrany nejsou, byť s takovým řízením bezprostředně souvisí.*“

[8] Za rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy podle citovaného rozhodnutí nelze považovat ani rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky, které se podle § 73 odst. 4 věty třetí a čtvrté zákona o azylu vydává do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně v případě cizince, u něhož nebyla spolehlivě zjištěna totožnost, který se prokazuje padělanými nebo pozmeněnými doklady totožnosti, nebo u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek. Navíc ustanovení § 73 odst. 5 zákona o azylu obsahuje speciální úpravu soudního přezkumu rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, takže v tomto směru nelze vycházet z úpravy přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany soudem, která je obsažena v § 32 téhož právního předpisu.

[9] Výše uvedené závěry plně dopadají na nyní posuzovaný případ, přičemž jak stěžovatelka, tak i žalovaný s nimi zcela souhlasí. Městský soud tudíž pochybil, pokud dospěl k závěru, že k žalobě proti rozhodnutí o nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 4 zákona o azylu je příslušný Krajský soud v Praze.

[10] Ze shora uvedeného důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] V dalším řízení je městský soud právním názorem v tomto rozsudku vysloveným vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne městský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu